

REDACTIA

Arad, strada Aulich Nr. 1

ABONAMENTUL

Pentru Austro-Ungaria:
pe un an 20 cor. pe 1/2
an 10 cor.; pe 1/4 de an
5 cor.; pe 1 lună 2 cor.

Nr-rit de Duminecă pe an
— 4 coroane.

Pentru România și
străinătate pe an:
40 franci.

Manuscriptele nu se napotiază

TRIBUNA POPORULUI

ADMINISTRAȚIA:

Arad, strada Aulich Nr. 1

INSERȚIUNILE:

de un șir garmond: prima
dată 14 bani; a doua oară
12 bani; a treia oară 8 b.,
și timbru de 60 bani de
fiecare publicațiune.

Atât abonamentele cât și
inserțiunile sunt a se plăti
înainte în Arad.

Serisori nerancate nu se
primesc.

Acțiune destructivă.

(S) Afacerile naționalităților sunt cele mai rentabile pentru ziariștii maghiari. Ei pot să scrie în dragă voie ce-or pofii, publicul lor nu-i controlează. Politica națională și este de o vreme încoace terenul cel mai fertil, căci nu trece zi în care să nu ne pomenim câte cu o „sensatie“ în presa maghiară, fie despre „trădarea“ lui Széll, care în chestia gimnasiului român de la Brașov a „trădat“ interesele maghiare, fie despre neînțelegerile din „tabăra valachă“ ori vre-o taină „dintre culisele valahe“.

Ear' când fantasia nu-i mai ajută să nascocoască, dau din nou, sub altă formă și cu altă garniseală, lucrurile din trecut.

În fruntea organelor patriotice merge în privința aceasta „Egyet-értés“ unde-și p'ascază prosa vestitul Jeszenszky Sándor.

Astfel și în numărul seu de la 30 Ianuarie aduce un articol despre „Presa română și patronii ei“. . . Toate ziarele române, afară de „Gazeta“ sunt, se înțelege, subvenționate. Prin urmare, nici o foaie română, așa zice, nu scrie după cum cer interesele poporului, ci după cum cer interesele patronului. Bine înțeles, patronii sunt în — România.

Ear' ca să demonstreze că știe ce vorbește, numitul organ șovinist umple coloane întregi cu neadevăruri sfruntate și răsuflete, cari au fost odinioară material predilect și pentru unii publiciști români, atât la noi cât și dincolo. Deosebirea numai, că în discuțiunile urmate, neadevărurile de felul acesta, debitate de unele ziare române, au fost de atunci încoace reduse la adevărata lor valoare, așa că azi la noi nimeni, fără a se face de ris, nu mai poate vorbi de „trădare“ de „litere aruncate pe ferăstră“, când cu „crisa“, și despre anume persoane sus puse din România cari ar fi intervenit să pună la cale conspirație contra dlui Dr. Rațiu, și câte alte nimicuri.

Vine însă „Egyetértés“ și cu lucruri „proaspete“. Incetarea „Revistei Orăștiet“ este adică pentru densusul o probă, că partidul înființat între noi pentru dărîmarea d-lui Rațiu s'a desființat, că „aderenții partidei Russu-Lucaciu au scăzut simțitor“, „colaboratorii „Revistei Orăștiet“ au rămas fără pâine. . . Noroc că s'a îndurat de ei dl dr. I. Mihai, care i'a scăpat de perire. Ear' cât despre acțiunea nouă dela Orăștie cu „Bunul Econom“, organul kossuhist n'ar fi patriotic dacă fără iei o jenă nu ar prezenta-o în lumină falsă, îndoindu-se de adevărul scop al noiei reviste și insinuând, că se intenționează agitațiuni pe verse politice, după cum se încearcă a arunca umbră și asupra bănoii „Ardeleana“ pentru-că ajută noua acțiune economică.

Nici un Român nu se va lăsa însă nămit de asemenea fleacuri,

cari nici nu au altă menire decât să arunce neîncredere și între Români și între Unguri.

La noi nu va prinde însă. Astăzi publicul românesc știe motivele cari au pricinuit crisa tristă d'acum cinci ani. Azi sunt răsturnate toate câte s'au scris împotriva amicilor ziarului nostru, căror evenimente ce s'au succedat le-au dat deplină satisfacție; azi amicii noștri sunt mai strâns uniți și mai numeroși ca oricând, tocmai pentru-că nu au dus luptă de clică în sinul partidului, ci întotdeauna au pledat pentru străngerea la un loc a tuturor elementelor viguroase de luptă națională.

Tot așa, cine dintre Români nu știe, că la „Revista Orăștiet“ n'a putut rămâne fără pâine nimeni, din simplul motiv că amicii noștri nu se grupaseră în giurul acelei reviste pentru a câștiga ceva, n'au înființat și susținut foaia pentru a da pâine, a susține vre-un neajutorat, ci au jertfit pentru a servi cauzei în momente de mare crasă în partidul național. Împlinindu-și misiunea, foaia a încetat, dar solitudinea pentru popor și-o arată acum cei din Orăștie în chip cât se poate de pregnant.

Tocmai asta nu le place însă celor din presa maghiară. De aceea spun neadevăruri, insinuă răutăți și calomniază; dacă nu-i pot slăbi și zăpăci pe Români, cel puțin să-i presinte în fața obștei maghiare ca periculoși în ori-ce acțiune a lor, ca lipsiți de convingeri. Ear' pe ziariștii români îi presintă ca pe niște simpli mercenari, gata a servi irredenta, numai „patronii“ să trimită „subvenția“.

Ca și în România, așa și în Ungaria, Ovrul pripășiți urmăresc aceeași țintă: să facă zizanie, să întetească o muncă de distrugere. . . Acolo atacă religia, injură pe „ardelent“ și due campanii pe tema „munteneismului“ și „moldovenismului“, aici asmuță pe Unguri împotriva Românilor, ca astfel și dincolo și aici să poată pescui în turbure.

Oare Români și Maghiari să nu vadă și să nu înțeleagă ei nici-odată primejdia acestor campanii ale agenților Alianței Israelite Universale, agenți de cari s'au incubat pe la toate ziarele maghiare?

Mărturisiri prețioase. Ziarul ungaresc „Protestáns Egyházi és Iskolai Lap“ într'un număr din urmă eadă cum caracterizează efectele legilor politice bisericesti asupra confesiunilor protestante:

„Și eadă că urmările au dat dreptate celor îngrijorați, cari de altfel bucuras ar fi suferit să fie calificați ca profeți falși și iei și colo s'a pornit destrămarea; perderile noastre se sporesc pe zi ce trece. Și primul simțământ, de care eram cuprinși noi, era uimirea (megdöbbenés) și cea dintâi străduință: tănuirea (eltilkölés). Ne-am rușinat a ne mărturisi nevoile și neputința noastră față cu acela. Cum am fi și putut face, un lucru ca acesta (a mărturisi faptul. — Red. „Trib. Pop.“) dând dreptate „profeților“, cari prevedeau viforul primejdiilor“, ear' duj-

manilor noștri bucurie și de-fătare! Dar' a trecut și timpul tănirii! Perderile devin din ce în ce tot mai mari și în cap ni-s'a descărcat neîndurata statistică oficioasă, care descopere toate secretele și care cu date numerice neresturnabile arătat tot ce ni am stăruit să acoperim. . . Acum nu mai tănuim: ne mărturisim nevoile, perderile și treziți din uimire: voim să și lucrăm, ca să ne întărim fortificațiile neglijate și ca să putem recuceri teritoriile pierdute“.

La aceste mărturisiri prețioase, „Alkotmány“, care le reproduce în numărul de ieri, face următoarea observare: „Va să zică factorii prin fafpte“ vreau să fie protestanți și cu toate acestea, se rușinează să spună cel dintâi și cel mai necesar cuvânt la față: să pretindă revizuirea“.

Colonisările desnaționalizatoare în Germania.

Lucru indeobște cunoscut, că Reichstag-ul german votase în două rânduri câte 100 milioane mărci, începând încă de pe timpul lui Bismarck, pentru a cumpăra moșiile proprietărilor poloni, fie scăpătați ori nescăpătați, în provincia Posen, locuită de Poloni și a le coloniza apoi cu populație germană adusă anume pentru scopuri de desnaționalizare.

De mai multe ori am avut privilegiu a înregistra voci chiar d'ale presei din Germania, cari constatau sau cel puțin își exprimau îndelei puternice despre reușita planurilor desnaționalizatoare.

În unul din numărul sei de pe urmă, însuși un organ Bismarckian, cunoscutul „Berliner Neueste Nachrichten“ publică o dare de seamă, din care reiese, că cu toate eforturile în districtul Budenz din Posania, pământul tot mai mult trece în mâinile polone. În anul 1898, posesiunile marelui proprietărilor prusiane d'acolo au scăzut cu 795 hectare (diferință între cele cumpărate, 1282 hect. și vândute 2077); ear' moșiile țeraniilor Nemți au suferit o pierdere de 1521 hectare (diferință între 166. h. cumpărate și 1687 vândute). Perdere totală a pământului german face 2316 hectare. Din 89 moși d'ale nobililor germani și 37 d'ale nobililor poloni s'au făcut 44 posesiuni germane și 69 posesiuni polone țerăuești.

Din mâinile polone au trecut în cele germane 173 meserii sătești, ear' din cele germane în mâinile Polonilor 268 meserii.

Recomandăm acestea spre luarea aminte colonisatorilor maghiarisatori ai noștri.

Grevele în Austria.

Zilele acestea o mare adunare de popor a fost în grădina unui restaurant din Praga. Erau vr'o 8000 de oameni, între

cari foarte mulți lucrători de mine din giurul orașului Praga.

Adunarea a fost liniștită; la retragere însă și ajungând la podul „Francisc-Jozef“, mulțimea a fost provocată să plătească vamă și să nu treacă podul în grupe mari; ea s'a opus poliștii cu îndărăritie.

De pe ocazia deslăuirii mulțimea a început să cârlească cu pietri asupra poliștii. Au fost greu răniți doi inspectori de poliție și 13 poliștii. După astea poliția a folosit arma și a dat năvală asupra mulțimei, care cu mare greutate a fost împăciuită.

Ca o gravă urmare a grevei lucrătorilor de mine se vestește din Praga, că din lipsa de cărbuni au trebuit a se închide toate școlile susținute de comună.

În districtele grevistilor situația e încă aproape neschimbată. — În Graz au fost dați afară din lucru 1884 muncitorii, ear în Aussig 1260.

Dintre lucrurile grevistilor, singur numai în Komau s'a mai ameliorat situația. Comisia împăciuitoare din Klado a ținut alelaltăeri o sesiune, dar fără rezultat, fiindcă proprietarii de mine au declarat că nu s'au de vorbă cu muncitorii, câtă vreme ei stau în grevă. Tot astfel și în Pilsen, unde proprietarii de mine nici nu s'au presintat la sesiunea comisiei de împăciuire.

Din Graz încă se vestește, că și minerii din Judenburg și Topensdorf amenință cu grevă, dacă nu li-se împănesc pretențiile. Între ear' locul prim il are cererea pentru urcarea plășilor.

În fața acestei stări de lucruri, vr'o 50 de bărbați din societatea înaltă vienieză, între ear' profesori de la universitate cu rectorul în frunte, deputați, avocați, ofițanți, fabricanți etc. etc., au trimis guvernului din Viena o adresă în interesul muncitorilor greviști. În resumat adresa este următoarea:

„Cincizeci mii de oameni muncitori s'au pus în grevă în Boemia, Moravia și Silezia, fiindcă vor să li-se îmbunătățească starea și fiindcă s'aspanii minelor nu le împlinesc dorința. Această luptă de simbrie are urmări atât de grave, că ea nu poate fi privită ca o afacere privată a părților interesate. De această părere e și guvernul, care cu o laudabilă grabă a intervenit să facă pace. E însă un lucru regretabil pentru întreaga națiune, că intervenția guvernului până acum a rămas fără succes. Noi (iscăliților adresei) ținem, că a sesit timpul, ca în această enorm de importantă chestie să-și spună cuvântul lor și cei-ce nu sunt nemijlocit interesați într'asa. Declaram cu toată franchețea, că e o dorință a fie-cărui amic al omului, ca timpul muncii grele și primejdiabile în mine să fie scurtat și ca muncitorii să-și primească par-er sa modestă și proporționată din folosul crescând al întreprinderii de mine. Dala aceste pretenții juste nu putem să ne subțragem nici noi simpatia noastră, și sperăm, că influența guvernului și opinia publică vor reuși să afle medaliatarea pentru o învoială cuvenită între muncitori și între proprietarii minelor“.

Răsboiul buro-englez.

Privitor la puterea armată, cu care generalul englez Buller avea de gând să opereze despresurarea Ladismith-ului, ziarul „Times“ din Londra comunică felul, cum această armată era împărțită în timpul plecării din tabere.

În două diviziuni comandantul suprem avea la dispoziție 5 batalioane de infanterie, 1 escadron de cavalerie, apoi batalioane ca ajutoare diferite și trupe din colonii; afară de acestea, trupe de geniu, 11 baterii și câte va mari tunuri de marină; 60 tunuri de campanie și o baterie de munte. Infanteria lui se compunea din 24 batalioane miliție regulată și din 4 batalioane de vo-

Iuntari din colonii, ear cavaleria se compunea din 3 regimente de dragoni și husari, pedestrimo călărească din Natal, și 4 trupe de poliție. La acestea s'au mai adăugat trupe de sanitari, de tren, telegraf și o secție de baloane. Numărul trupelor se statorește în diferite cifre. Unii susțin, că comandantul a pornit (spre apus) numai cu 22.000 de oameni, ear știri engleze spun, că au fost 35.000; un raport al agenției „Reuter” însă socotește la 40.000 de oameni suma puterii armate a lui Buller, ceea-că sigur este cea mai probabilă dintre toate cifrele raportate.

Cât despre efectul, ce a produs în Londra desastrul din urmă al Englezilor pe câmpul de luptă, eată ce spune o telegramă din Londra cu data 29 Ianuarie:

„Spaimă și înflorare poți ceti aici din toate fețele. Stradele, piețele și localurile publice toate au o față posomorită ca și după pierderea celei mai mari lupte pentru țeară; întregul oraș e cuprins de o depresie atât de mare, ca și când catastrofa întru nimic n'ar fi mai mică decât cea suferită de Francezii la Sedan. Din Septembrie 1781. când Washington silise pe generalul Cornwallis la Yorktown să capituleze cu întreaga lui armată, armele engleze n'au suferit încă o așa înfrângere ca acum la Spions Kop și în Londra n'a fost încă un tablou atât de jalnic ca astăzi. Intreagă opinia publică și presa unisono condamnă pe generalul Buller și pretind să fie adus înaintea tribunalului de război. Amărăciunea și spaima sunt potestate mai ales, că Buller cu nici un cuvânt nu amintește de pierderea Englezilor, așa, că toți dau crezământ rapoartelor so-site din izvoare bune, cari constată pierderea vieții multor mii de oameni. Articoll ziarelor vorbesc în așa ton, care numai în momente de supremă importanță este obișnuit.

„Toate accentuează, că raportul lui Buller e în contrast grosolan cu raportul groaznic de adevărat al Burilor. Intreagă presa pretinde, că Buller să fie înălțat de pe câmpul războiului, unde prin igaoranța și prin minciunile sale poate împinge noțiunea la o mare catastrofă. În amărăciunea sa un ziar esclamează, că de eliberarea Ladysmithului acum nici vorba nu mai poate fi; ear, un alt ziar osândește în terminii cei mai violenți pe generalul Buller, care, în loc să spună adevărul, se ascunde după frasa întortocheate și astfel caută să se spele.

„Generalul Younghusband a spus în fața raportorului unui ziar, că azi este zădărnice planul originar pentru eliberarea Ladysmithului, și că generalului White nu-i rămâne alta de făcut, decât: cu extrema încordare a putea armatei sale să cercce a-și tăia drum prin rindurile oștirii Burilor. Tot atât de bine ca și noi, au cunoscut și Burii importanța Spions Kopului și de aceea au repezit asaltul cu toată puterea, înainte ca Warrea să fi putut primi ajutorul artileriei.

„Chiar și ziarul „Times”, atât de calm de altfel, azi scrie foarte indignat. Cu un

cuvânt, toată opinia publică de o potrivă împărtășește vederea, că mai curând sau mai târziu o mare catastrofă va ajunge armele engleze, ba majoritatea începe deja să creadă, că războiul sud african pe bună cale este deja terminat.”

Din amănuntele raportate acum și din partea generalului Buller se constată, că în lupta crâncenă din 24 Ianuarie la Spions-Kop din al 5-lea corp de armată și din mijlocul cavaleriei au căzut 22 ofițeri, 20 răniți și 6 prinși. Intre cei căzuți sunt: generalul Wuodgote, care conducea asaltul, un colonel și doi majori.

Din Englitera.

Abdicarea Reginei. E răspândită vestea și se susține cu tărie, mai ales în Londra, că Regina Victoria va abdică în curând la tron în favorul fiului său, al prințului de Wales. Pricina acestei hotărâri a bătrânei suverane e, fără îndoială, războiul ce atât de nenorocos decurge pentru Englitera în Sudul Africii.

Deschiderea parlamentului. Eri, în 30 Ianuarie, după o lungă vacanță, s'a redeschis parlamentul englez. Ședința a fost foarte agitată; conducătorul opoziției, Fitzmaurice, a prezentat un proiect de rezoluție, în care condamnă cu asprime politica colonială a ministrului Chamberlain și osândește întregul guvern pentru neglijarea datorțiilor sale în situația atât de precară.

Mesagiul de tron nu conține părți de senzație. Se exprimă cu regret asupra pierderii atâtor vieți pe câmpul de luptă; accentuează necesitatea pentru sporirea armatei și pentru înmulțirea flotei, și dă expresie bucuriei, că Anglia se găsește în bună înțelegere cu toate puterile; în fine, că țeara sigur are să triumfeze; până atunci cere însă ca poporul să fie cu răbdare.

Continuarea războiului. În aceeași zi (30 Ian.) seara s'a ținut a doua ședință a parlamentului, în care s'a început dezbaterăa asupra răspunsului la mesagiul tronului. Primul orator, un deputat guvernamental, a propus, ca în răspunsul la mesagiul să se declare, că războiul a făcut să dispară toate neînțelegerile dintre partide. — În aceeași ședință șeful opozi-

ției a declarat, că partidul său va sprigini guvernul în chipul cel mai hotărât — la continuarea războiului, până-când nu vor recuceri de la Burii tot ce aceștia au ocupat de la Englezi. În politica, prin care guvernul a provocat războiul, opoziția n'o poate aproba. Greșeala principală — a zis oratorul — este că guvernul n'a fost pregătit de război și a vrut numai să spărie pe Burii.

Un notar nevrednic.

(Coresp. part. a „Trib. Pop.”)

Trei deputațiuni pentru notarul Tomek. — Tomek Ferencz la bal cu Ana Vlaicu Urgisitul comunei Globureu. — Necinstea lithiei — și a sf. iocoano.

15/27 Ianuarie 1900.

Încă în 30 Decembrie a. tr. s'au dus la dl vice-comite în Lugoj în fața acuzatorului notar din Globureu Tomek Ferencz și alți 6 părțitori ai acestuia, ca să pună o vorbă bună pentru dînsul și să arate, că vezi Doamne! om mai harnic ca el de fel nu mai există.

Cei nămiți, cari grăbit-au să implinească dorința numitului notar: Codreanul comunității de avere Iancu Vasilescu și primarul Ioan Domulescu din V. Bolvașnița, apoi primarul Pavel Dragan cu Mateiu Adamescu din Plugova și primarul Petru Marea cu negustorul Simeon Razvan din Globureu și în fine însuși notarul Tomek Ferencz, conducătorul deputațiunii.

Dintre toți aceștia, cel mai sfătos și îndrăzneț a fost codreanul Iancu Vasilescu (Bruderul not. Tomek.)

Pe acesta, ca și altă-dată l'a instruat notarul Tomek toată noaptea în Lugoj: cum mai bine să-l poată lauda înaintea d-lui vice-comite.

La și lădat, căci nu l mai slăbia din vorbă: „bravul, demnul și harnicul” notariu Tomek (care sta vis-a-vis de el); ear pe vice notarul Kovács îl descria în negre coleri și spunea că numai de când se află acesta pus la spatele lui Tomek au intrat divergențele între ei și poporul din cercul not. Pl. gova. A regat apoi pe dl vice-comite ca să-l despărță de olată pe acești doi că l vice-notarul Kovács nu-l es e pe plac notarului Tomek.

Cu toate astea rezultatul colindei este că cercetarea se va continua și cel vinovat (dintre ei doi) sigur se va suspenda.

Dl Vasilescu credea că dl vice-comite n'are cunoștința de trădăvâniile lui Tomek. De geabi; faptu le vorbesc!

Dacă avea notarul Tomek numai puțin bun simț, sigur că mai bine s'ar putea casa cu toată suita, decât să colinde pe la comitat, angajându-și orator ca să-l laude.

Pe membrii acestei deputațiuni nimeni nu l'a autorizat să laude pe Tomek, căci din 4000 de suflete câte se vor fi aflat în cercul Plugovei afară de acești slugar-

lici ceialalți nici să-l nadă nu vor,—nemă să-l mai și laude.

Mai zică cineva, că n'a fost nămiți această deputație și că nu la „Befeh” s'a făcut toată colinda. Când cercetarea începe a curgere contra not. Tomek nu e oare absurd a mai colinda la comitat și încă să el la frunte?

Avem protopretor desul de harnic și imparțial. E imposibil, ca d sa să poată să feri un notar matriculant (cum e Tomek) care mai trăiește și încoacinat cu o anumite femeie Ana Vlaicu, după cum s'a dovedit și la investigare.

În luna Noemvre fusese o altă deputație, la protopretorul din Orșova tot scopul amintit. Și atunci cuvântul l-a luat tot șumariul Iancu Vasilescu. Resultatul însă a fost, că dl protopretore a eșit afară în Plugova și ascultând vre-o 7-punte, s'a scărbit mult de cele auzite și dovedite, așa, că era gata să-l suspende pe Tomek, încă atunci, dacă avea un alt notar angajat, căruia să-i predea agenda cancelariei.

După sfârșirea acestei cercetări și mai făcut apoi o altă deputație din camăra cele 3 comune ale cercului care au fost aduși tot numai la poruncă precum, li arată și caracterul lor de: codreni, caprari și stat jarași, boacteri și primari, adică toți oameni de si notarului.

Aceștia s'au postat cu toții în cancelaria notarială (căci în a vicenotarului și avea investigația) și acolo cam pe la oare seara la rugarea unui membru de deputație, — dl protopretore a intrat în sală unde apoi preutul Const. Viaducean din Plugova a cerut, ca să despărță pe „nașul” său Tomek de către vice-notar, ceea-că lucrul firesc, nu s'a întâmplat și dl protopretor s'a despărțat.

Toate înzădar. Trei deputațiuni toate ca nefavorabil succes, căci membri lor numai de ris s'au făcut!

Bageama D-zeu a rinduit că ni s'a dat să alegem ca vicenotar pe dl Kovács Károly, care om drept fiind și serios, nu poate suferi nedreptatea. Noi suntem malmițitori autorităților că ni-l'au pus la spatele notarului Tomek, care și prin concubinaj sa a început să demoralizeze poporul acestui cerc.

Notarul acesta a început a persecuta pe toți aceia, cari au cutezat a-i arăta „bărna în ochi” și a nu se da după el, mai ales însă pe Globureni, cătră cari în multe rinduri s'a exprimat în public că „el e Dumnezeu lor” etc. Și de ce? Pentru-că aceștia nu s'au lasat seduceți de agentii lui și au ascultat sfaturile preotului lor C. G., care în ori-și-ce împregiurări numai la bine li povățuiește, și astfel au învins. Acum dl notar strigă în gura mare la toate forarile că le știe, că preutul C. G. și vice-notarul Kovács e burghia etc. etc. pentru-că cuteză a-i spune și mărturisii fărădelegile comise despre cari au cele mai sigure dovezi!

Notarul Tomek Ferencz măcar că se află în cercetare, totuși de concubina sa Ana nu se poate despărță; ba în ziua „Bo-

FOIȚA „TRIBUNEI POPORULUI.”

Farmecul tinereței.

Traducere liberă după Ernest de Sylvia Barcianu.

(Urmare și fine.)

Ea vorbise ca o mașină, lucet și răgușit, evitând mereu privirea lui. Acum i-se uită în față și simți cum inima i-se strînge sub privirea lui tristă și plină de amărăciune. Se apropia de dînsul, și trecându-i în cet cu mâna peste frunte și desmierdându-l ca pe un copil, îi zise:

„Să nu fim triști, iubitul meu, căci noi totdeauna avem să rămănem aceiași, unul pentru altul, nu este așa? Decă să nu mai vorbim despre cele trecute. A fost un vis scurt, frumos și fără consecvențe. Apropo, cât p'aci era să uit: e așa de târziu, ear mica Lucia te așteaptă, căci eu am dispus, fără autorizare, de persoana dtale, și i-am promis că te voui tri-

mite în calea ei; mă ierți de libertatea ce mi-am luat?”

Doctorul se ridică. O serioșitate adâncă era zugrăvită pe frumoasa lui față.

„Aștept ordinele Dtale, doamna mea!”

„Lucia va trece, la orele șese, peste piața cea mare, e imposibil să nu vă întâlniți.”

Zicând acestea, sërmana Ana simția că puterile o părăsesc, și pentru a-și da o conținență oare-care, ridică pisicuța care torcea, ca de obicei la picioarele ei, și începu a o desmierda, netezindu-i urechiușele, împodobite cu ciucari roși.

„Spune-mi, Ano, ce te face să mă îndemni la pasul acesta?” o întrebă decdată Andreiu, cu vocea tremurândă de emoțiune.

Această întrebare, deși atât de simplă, îi redete dintr'odată vechia energie. Ea se ridică brusc, lăsând pisica să alunece pe covor, și uitându-se peste umăr la el, cu ochi mari și mirați, îi răspunse:

„Decând, ah, de când așa de curagios? Du-te, te rog, și încă cât mai căci mult mă tem, ca Lucia să nu-ți o primire rea, de cumva sosesși prea târziu.”

S'a dus. Pașii lui d'abia mai resunau în depărtare. Ana rămăsesse în apropierea ușei; ascultă până ce nu mai auzi nimica, și apoi își pusă mânilo peste ochi, și suspină adânc și dureros: „Adio iluzii, fericire și tinerețe! A fost ultimul, și cel mai frumos salut al tîu, o viață! — îți mulțumesc.”

Trecuseră câțiva ani la mijloc. Casa tinereții medic Andreiu resuna de dimineața și până seara de risete și de jocurile a șese copilași: trei fetițe cu obraji rameni și rotunzi și cu păr auriu și buclat; și trei băiețași, voinici și durduii, niște ștregari cu ochii plini de veselie. Ear în mijlocul lor, tinêra și frumoasa mamă, părea o soră mai mare, atât de bine știus: ea să rămăse tot Lucia cea de optsprezece ani! Pu-

om mai fericit pe lume decât Andreiu astăzi, ca alte dăți, Ana stă în colțul scapelei din același mic și draguț salon. Aci nimic nu se schimbăse, toate erau încă, ca odinioară, numai gândurile,

numai simțemintele, numai poftele ei, nu mai erau aceleași. Decând se măritase Lucia, ele nu se mai întâlneră. În fiecare an, Ana primia câte trei și patru scrisori dela ei; ea însă nici odată nu se putuse hotări a urma invitării lor. Și azi tocmă o astfel de scrisoare ținea în mâni. Părea adâncită în șirurile ei. În fine o puse într'un coșuleț, ce era pe masă, și cu un suris plin de bunătațe șopti, uitându-se la o fotografie a întregii familii al ut Andreiu: „Le doresc din suflet tot ce poate oferi viața, bun și frumos! Ei sunt în floarea vârstei, ear eu veștezesc! Dacă n'am avut parte de fericire mea așa, în schimb, sufletul meu este rîns astăzi de o liniște binecuvîntată. De nezeu fie cu voi, iubii mei; voua v'auziti nici odată să vă tulbur pacea!”

15 Dec. 1899.

tezului împreună cu câți-a prieten și-a dus-o chiar și la balul din Globureu; ear mâne zi, le placare, amești cum erau, au început a punga din trăsura în vîzduh; in-deosebi not. Tomek nu-și încăpea în piele de bucurie, că și-a petrecut Ana bine. Un copil ce ședea cu tatăl său la fereastră (câ-i se adunase lume multă atunci dimineața ca să vadă la ce mirozenie zice banda), spăriat de împușcăturile notarului, a căzut jos amețit, așa că abia târziu și-a venit în fire!

La „Botezul Domnului“, după ritual nostru ortodox, după sf. liturgie a eșit preotul din Globureu cu sfânta lithie la crucea din mijlocul satului, pe unde trece o ierugă din apropierea rîului Bela Reka pentru sfîșierea apei; la această festivitate a luat parte aproape întreg poporul, cu mic cu mare.

La stropirea oamenilor cu busuioeni, cată că se ivește notarul Tomck cu trăsura sa. Trebuia să treacă prin mijlocul poporului, care cânta tropariul Botezului. Notarul a trecut cu trăsura prin mulțime cu căciula în cap, cu țigara în gură și cu pușca în brațe și n'a aflat de morală și descoperi capul. A voit să arate și prin aceasta, că de mult ține să necinstească chiar și cultul Dumnezeesc.

Poporul s'au revoltat grozav vîzînd necuviința notarului, care trăește din munca și din sudoarea lui. Întrebându-l de această crimă birtașul S. R., dînsul, fără ca să gîndească la D. zeu, s'a exprimat că „mai mult costă capul lui, decît icoanele noastre“.

Cu asemenea notari matriculați voeste comitatul să ne fericească. Nu este oare asta adevărată demoralizare?! De altminterlea în privința aceasta s'a și făcut arătare contra lui la loc competent.

„Nielu“

„O CARTE DIDACTICĂ“.

Se cheamă: „A magyarok története, și învățăm din ea, pe cînd eram școlar în școala civilă din Lipova. — Întemplător mi-a venit în mîni, și am frunzărit prin ea, așa fără nici un interes. — Cartea însă mi-a adus aminte dascălul. Un tip clasic de „tös-gyökere“ era dînsul, poet și orator de frunte. — Când veniau persoane mai înalte, cine ar fi putut roși! mai cu avînt vorbirii patriotice, dacă nu dînsul! ? Se cheama Vároșy Mihály! Era bun și blînd acasă, pentru că era mitel și avea o nevastă puternică... În școală însă toți tremurau de frica lui! Avea trei obiecte de propus, și mai ales noi românii trebuia să umblăm pe lângă dînsul ca mielușei, că de unde nu, ne trătea în „secundă“.

Nici la un obiect însă nu se însufleția domnul Vároșy ca la istorie. Vorbia cu patos, făcea gesturi uriașe, mititelul, încât noi în loc să avem un tablou real, credincios înaintea ochilor sufletești, ne așteam pe ris, — și rîdeam aproape toți așa de bine, încât oara trecea pe nesimțite. — Dascălul n'avea grije de efectul contrar al prelegerii: ris în loc de atenție; petrecere în loc de sentiment eroic în inima noastră, el vorbea cu foc, vorbea înainte, vorbea făcînd spume la gură, convins că ne-a inspirat ideile și sentimentele sale.

Acum mi se năsău în cap gîndul să vîd dacă și „A magyarok története“ ne învăța așa ca dascălul Vároșy. „Mi-adasel adevărat aminte, că sub domnia lui Iosif al II-lea a fost școala lui Horea, la anul 1784. — Și fiind că istoricilor maghiari, unii prezentează pe marele erou, Horea și pe soțul sef, ca „lelketlen izgaó“, „haramia vezér“, — cum l'au prezentat pe vrednicul scu urmaș l'ancu, — am căutat să vîd ce scrie despre acea epocă. Știu prea bine, că Vároșy din „rabló“, „gyilkos“, etc. nu l' scotea pe Horea, și de aceste epetete nu scăpa nici bietul l'ancu.

Acum să vîd cum e... „A magyarok története“ ce spune ea? E vorba de o carte didactică, scrisă pentru școlile civile, unde trebuie să se scrie întreg și tot adevărul!

Voiu arăta în puține cuvînte momente principale din istoria acestei epoci. Sunt trei aceste momente: Falsitatea fondului istoric și a... Iosif al II-lea; tendința de... în istoria menită școlarii ura de... re-volta lor în contra bunului Monarch, pentru introducerea „în toate oficii... și

în învățămîntul superior, numai limba germană, în locul celei maghiare“.

Luându-le pe rînd, sub prisma adevărului real, ce constatăm din aceste momente? a) că la alcătuirea unei istorii pentru copii, nu se are în vedere expunerea justă și sistematică a evenimentelor petrecute, ci scopul principal ce se urmărește este a le minți, pentru a le zdrobi sufletul și inima nevinovată. Să nute înflori, să nu și-se cutremure întreaga ființă când auzi zicîndu-se despre Monarch, că:

„Végtelenül szerette népeit, s teljes eröböl boldogítani akarta azokat“, și apoi continuînd că: „Nagy kár, hogy erre nem czélszerü eszközöket választott!“ El recunoșcă că a fost mare și demn de vrednicia lui mamă; știu că „și-a iubit din cale afară popoarele, și din toate puterile a voit să le fericească“, — și totuși cu îndrăsneală neiertată îi bagă vină, celui mare și celui demn, zicînd: „mare păcat, că; pentru ajungerea; acestui scop, n'a folosit mijloace acomodate“.

Monarchul, care asigură liberul exercițiu al religiunilor: greco-ortodoxe și protestante; Monarchul, care în ideile sale înalte umanitare șterge pedeapsa de moarte; Monarchul, care deschide și asigură câmpul mănos al presei — n'a știut folosi mijloace acomodate pentru fericeirea popoarelor sale! Ce carte de istorie!

Ce studiu didactic, curat pentru adevărul său, cinstit pentru respectul cuvenit marelui și blîndului Monarch! Eată-vă dorinilor istoricilor maghiari, un coleg ilustru! Bucurați-vă eu bucuria ce este gătită vouă de către închinătorii „ideii“...

În adevăr, cînd spune gura lor acestea: „Hol uj plebaniát, ott elemi népis-kolát is emellett; alkalmas tanitokról gondoskodott és a tanitók, valamint a tanítványok szorgalmát jutalmakkal ösztönözte“, pe românește: „Unde a întemeiat (Iosif II) parochiile, au rădicat și școale populare; a purtat grijă de învățătorii acomodați, și cu daruri răsplătea sirguința învățătorilor și a școlarilor. — Și mai auneobrăzarea să insulte, trebuie să fie hiciți în altă parte domnii autori de istorie“.

A! Hinc ille lacrimae! Regele dase un ordin pentru întrebunțarea limbii germane în locul celei maghiare, în toate ramurile vieții publice și intelectuale.

Simțul național vătîmat; eată marea și crunta lor durere! Dar, cu toate că acest ordin s'a dat, doveditu-s'au ei oameni de ordine? Nu, căci eată ce spune „istoricul“ nostru:

„Ezen parancs nagy elégületlenségét szült az országhban. Igen sokan nem engedelmeskedtek néki s annál nagyobb buzgalommal apolták ez anyja nyelvet.“

Românește: „Porunca aceasta a dat naștere la mare nemulțumire în țeară. Foarte mulți nu i s'au supus, și au cult val cu stăt mai mare însuflețire limba maternă“.

Da, limba maternă, scumpă și neprețuită pentru ori-ce neam, — voi atî cultivat o nesupunțu-vă ear noi, că lege dreaptă avem. — pentru-ce suntem urăți de voi; pentru-ce dacă ne supunem acestei legi, strigați în gura mare, ca jidovii către Pilat: I-!-i, ia-l, răstignește-l pe el...!

Ușor e răspunsul și la întrebarea aceasta. Voi sădiți ura de neam din școală. Noi, pentru dragostea și cultul eroilor, pătimim, ocărăți fiind, —dar răbdăm că legea este, și noi, urmași, făcătorilor legii, de dați la ordine, nu ne răsvrătim, nu vă pis-muim pentru dragostea de neam, dar, rugămu-vă. lăsați-ne și nouă această dragoste! Horia, după voi, tăciunar de rînd. Înainte mergătorul lui l'ancu, în lege a murit, luptînd pentru desrobirea noastră. Cu l'ancu earăși v'ați certat. Și dați mereu la noi în suflet să spargeți altarele lor. Dar nu veți isbuti. Cu minciunile voastre, cu insultele adresate cînd sus cînd la noi jos, —nu veți alcătui un mînușchiu de oameni, cari să nu încungiure și să nu se teamă de „istoria“ voastră ca de un vespăr otrăvitor.

Dacă vi-i dragă limba, ni i dragă și nouă limba noastră. E însă o deosehire: noi iubim virtutea dreptății. Istoricii noștri, pentru seninătatea scrisului lor sunt respectați de toată lumea cultă. Al voștri, și adevă, cei ca autorul cărții didactice pentru școlarii de cl. III civilă „A magyarok története“ — desteaptă în toți oamenii serioși desgușt și se feresc de școala voastră.

Cováșinț, 29 Dec. 1899.

Preot Al. Munteanu al lui Vasile,

Revista externă.

Alegerile de senatori în Franția.

În 28 Ianuarie s'au sîvrșit în Franția alegeri noue pentru Senat. În sensul constituției franceze tot la trei ani se reînnoște a treia parte a Senatului. Numărul tuturor mandatelor vacante a fost de astădată 101. Au trecut prin alegere 92 senatori, cari au fost sortați dintre membrii Senatului, și s'au îndeplinit alte 9 locuri, devenite vacante prin moarte. Mari schimbări nu s'au făcut prin aceste alegeri. Tot ce a fost de interes este, că s'a vîzut: cari sunt pentru politica republicană a guvernului și cari sunt contra acesteia.

Rezultatul alegerilor este, că guvernul republican Waldeck-Rousseau a eșit învingător dintr'înosele. Peste tot, republicanii au 92 mandate, reacționarii 7, ear în două locuri va fi balotagiu. Partidele republicane au, prin urmare, următorul rezultat: Republicanii guvernamentali au primit 67 mandate, radicalii 18, radicalii-socialiști, 7; conservatorii 4 și naționaliștii 3 mandate.

Foilele guvernamentale radicale și socialiste întimpină cu bucurie rezultatul alegerilor și constată, că raportul numeric al radicalilor în senat nu s'a schimbat. Îndeosebi se bucură însă foile naționaliste și conservatoare, cari salută cu multă căldură alegerea generalului Mercier și dau expresie speranței, că la alegerile în departamente naționaliștii vor eși învingători cu candidații lor.

CALINDARUL NOSTRU PE ANUL VISECT 1900 SE AFLĂ DE VÎNZARE LA ADMINISTRAȚIA „TRIBUNEI POPORULUI“.

PREȚUL 25 cr.—50 FILERI.

VÎNZĂTORILOR SE DĂ UN RABAT DE 20%

Acest cîlindar, bun și ieștin, cuprinde pe lângă partea calendaristică și articole dela literatură di-tinși I. Slavici, G. Cosbuc, Vasile Goldiș, Enea Hodoș, Uncheașul etc.

Fiecare Român să grăbească a-și cumpăra acest cîlindar făcut anume pentru-ca să găsească în el lucruri plăcute tîfti cărturarilor.

NOUȚĂȚI

Arad, 31 Ianuarie 1900.

Alegerea de notar la Șiria. Eri, în 30 Ianuarie n. s'a făcut alegerea de notar la Șiria în postul devenit vacant prin moartea notarului tinăr Al. Pap. Au fost 9 concurenți, dintre cari fibrul Paris a pus în candidație pe patru înși: Gavril Ardelean, notar în Cherechiu, Ștefan Lele din Moroda, Altmann Ede din Caraș Severin și George Todorescu, notar subșt. din Secaș (comit. Timișului). Dintre acești patru Lele a primit 16, ear George Todorescu 26 voturi. Astfel cu majoritatea de 10 voturi a fost ales dl Todorescu. A făcut rea impresie în majoritatea alegătorilor români, că trei fruntași dintre aceștia au votat cu candidatul stăpînirii. Altfel alegerea a decurs în ordine.

Proces câștigat. În ședința de Lună seara a comitetului Asociației aradane dl P. Truța a mai raportat, ear comitetul a luat cu plăcere la cunoștință, că dl Dr. T. Popescu, a pierdut la al doilea for (definitiv) pr'cesul pe care l' purtase (din încredințarea personală a fostului episcop) în contra Asociației pentru niște tipărituri ce s'ar fi comandat la Tipografia diecesană. Despre zelul d-lui Dr. T. Popescu ca avocat, ni-

se spune un cas caracteristic: un preot de pe Murăș, pentru 36 de cruceri, ce datoră Tipografeii meșianiste, a trebuit să plătească spese... 21 fl.

Post de notar. Fibrul Csufay de a Chișineu publică nou concurs pentru ocuparea postului de notar în comuna Cînteiu, (comit. Aradului). Terminul pentru presintarea concurselor la numit fibrul dureaza până în 17 Februarie n. a.

Țarul și cutremurul de pămînt. Ultimul cutremur de pămînt, care s'a simțit și în părțile noastre și care peste tot numai o mică spaimă a pricinuit aici, — în Tiflis a cauzat pustiiri enorme. Sate întregi au fost nimicite, s'au revîrsat apele și au perit mulțime de oameni. Cînd Țarul a primit prima știre despre groaznica catastrofă a început să plîngă și a trimis un ajutor de 50.000 ruble pentru cei nenorociți. Mai târziu, după ce a primit amănunte despre înflorătorul tablou, nobilul Țar a mai trimis încă 50.000 de ruble pentru potolirea mișeriei.

Teodor Aslan, directorul de scenă al operei române, a încetat din viață sîptemîna trecută în București. El este unul din cei ce au contribuit mai mult la întemeierea operei române. „Constit.“ schițează astfel activitatea lui roditoare pe acest teren: Teodor Aslan a făcut, ca director al Teatrului dela Iași, la 1873 prima stagiune lirică cu operetele „Fata mamei Angot“, „Giroflé-Girofla“, „Prinseza de Trapezunt“, etc. Mai târziu s'a silit, ca să se dea într-o stagiune tot la Iași, operele comice „Le Călet“, „Fata regimentului“, „Fata răzeșului“, „Oiteanca“, aceste două din urmă de compositorul român Caudella. Urmîrind aceiași indeie, ce s'au făcut la București, până acum de a-se întemeia Opera Române. Succesele repurtate în ultimul timp cu reprezentanțiunile operelor „Aida“, „Lohengrin“ și „Tannhauser“, i-au fost meritata răsplătă. Teodor Aslan, avînd un dar deosebit de dicțiune, a creat ca amator, în frumoasele reprezentațiuni de odinioară ale elitei leșene, mai toate cântecile (șansonete) și chiar rolurile principale din unele comedii ale lui Alexandri, cu care a fost foarte bun prieten, ca și cântecile d-lui Ianov. — La înmormîntarea, ce s'a făcut Vinerea trecută, a asistat întreg personalul artistic al Operei și corul operei a cântat prohodul la biserică și la cimiter.

Furt în biserică. Se telegrafează, că în biserică romano-catolică din O-Becse s'a dat zilele acestea de urma unui furt de 50.000 coroane. Hoțul e încă necunoscut.

Un nou proprietar mare în comitatul Aradului. Moșia dela Iosășel (bine cunoscută mai ales pentru economia însemnată de lăptării), al cărei proprietar de până acum a fost Waer Adolf, a cumpărat-o un anume baron Teodor Corb de Weidenheim.

Altă hoție la o bancă maghiară. Săptemînile trecute se descoperise o considerabilă defraudare la banca comercială și industrială din Sătmăr, sîvrșită de un contabil al băncii. Cercetarea încheiată acum a constatat, că patriotul contabil a păgubit banca cu suma de 124.400 de coroane. Zilele trecute direcțiunea băncii a restituit acesteia din al său 92 000 coroane.

ULTIME ȘTIRI

Londra, 30 Ianuarie. Din Kimberley se raportează: „Buri din nou bombardează orașul. Eri ziua întregă și peste n'apte 140 lovituri de tunuri au tras asupra orașului“.

Ziarul „Miorungpost“ constată, că Buri vor ataca și Chieveley înainte de reînțorcerea lui Buller, tîntu-i acestuia retragerea.

Bruxela, 30 Ianuarie. O telegramă din partea Burilor vestește, că într'una din luptele ultime generalul Jameson a fost grav rănit la un picior.

Generalul Yule, care a fost bătut de Buri la Dundee a înebunit în orașul Capstadt.

Editor: Aurel Popovici-Barcianu. Red. respons.: Ioan Russu Sirianu.

ECONOMIE.

Grâne.

Prețurile de la 31 Ianuarie

	Arad:	B.-Pesta
Grâu Aprilie fl. 6.80—7.— fl.	7.71—7.74	
Cucuruz Mai	4.99—5.01	
vechiu . 4.10—4.20 .	5.20—5.50	
Orz vechiu . 5.10—5.20 .	5.65—6.60	
„ nou . 5.40—5.50 .		
Secară Apr. . 5.30—5.40 .	6.42—6.43	
„ vechiu „ .	6.10—6.35	
Ovăs Apr. . 4.20—4.30 .		

Cursul pieții din Arad.

Hărțile-monetă română	Cump. fl. 9-48	vând	9.52
Lire turcești	18.90	19.—	
Imperiali (15 R. aur)	126.—	127.—	
Ruble rusești 100 a	5.58	5.63	
Galbeni	9.48	9.55	
Napoleon-d'or	58.50	58.95	
100 Marco germane	11.90	12.54	
Livre sterling			

Spirit:

	21 Ian.
Spirit rafinat; cu toptanu	55.50
„ cu micu	56.50
„ brut cu toptanu	54.50
„ cu mic	55.50

Porci:

(Piața Steinbruch)

Ungari; greutate:		cr.	p. kg.
bătrâni 320—380 kg.	40—42.		
tineri 320—390 „	44—44.5		
„ 250—390 „	44—45		
„ până 250 „	45—46		
mijlocie 240—260 „	47.5—48		

La administrația

„Tribunei Poporului“

se află în deposit spre vânzare următoarele opuri și broșuri:

„Teoria dramei“ de Dr. Iosif Blaga. Prețul 1 fl. 80 cr.

„Cuvântări bis. de Massilon traduse prin Ioan Genț. Prețul 2 fl. 50 cr.

„Lupta pentru drept“ de Dr. R. Ihering traducere, de T. V. Păcășeanu Prețul 1 fl.

„Din vremuri apuse“ de Iudita Secula, Prețul 50 cr.

„Juvenilia“, prosă și versuri de Sextil Pușcariu. Prețul 80 cr.

„Vieritul“, de Petru Vancu. Prețul 50 cr.

„Pribeag“, de I. Sceopul. Prețul 75 cr.

La facerea comandelor, cari se vor efectua prompt, rugăm a se adăuga și spesele de porto postal.

Administrațiunea „Trib. Pop.“

„Biblioteca Teatrală“, apare în Brașov ediția Societății de teatru Român. Broșura 7 cuprinde „Unde dai și unde creapă“, comedie în 2 acte Al. Cosmar, localisată de Iuliu Popescu. Numele dlui Iulia Popescu, mai ales ca traducător și localisator al mai multor piese de teatru, este cunoscut și apreciat la noi. D-sa a tradus și „Bustul“, jucat cu atâta succes de diletanții români din Sibiu, înainte cu 5 ani. Piesa de mai sus desigur va fi primită cu plăcere și diletanții români vor juca-o cu predilecție. Noi o recomandăm cu toată căldura. Este o localisare bună a unei piese teatrale de valoare.

A apărut în editura de arte grafice „Minerva“ din București „Călimdarul Minervei“ pe anul 1900 cuprinde o mulțime de lucruri frumoase și instructive.

O carte bună. Distinsul nostru profesor din Brașov, Dl Vasile Goldiș a lucrat o folositoare carte școlară: „Geografia pentru școlile populare, întocmită pe baza planului Ministerial de învățământ. Partea primă (pentru clasele III și IV), cu numeroase ilustrațiuni și hărți colorate.“ Editura librăriei Ciureu Brașov. Prețul unui exemplar 35 cr. Materialul tractat se estinde pe 68 pagini, în ordinea următoare: „1. Regiunile lumii, 2. Comuna, 3. Locuitorii și ocupațiunea lor, 4. Religionea și limba locuitorilor, 5. Hotarul comunei, 6. Drumurile, 7. Apele curgătoare, 8. Apele stătătoare, 9. Mijloacele de comunicațiune, 10. Insulă, peninsula, golf, 11. Sesul, 12. Dealuri și văi, 13. Orizonul, 14. Desemnarea regiunilor lumii, 15. Harta, 16. Cercul, 17. Comitatul, 18. Ungaria. — II. „Ungaria și Europa.“ (Materialul clasei a IV a.) Ținutul muntos din Sudost. Câmpia Ungariei. Ținutul muntos Nordostic. Ținutul muntos Nordvestic. Ținutul deluros Sudvestic. Orașul Fiume și ținutul lui. Ungaria în genere. Terile aparținătoare Ungariei. Europa în genere“. La toate capitolele e alăturată câte o hartă colorată.

O recomandăm cu toată căldura învățătorilor noștri.

Exerciții intuitive și gimnastice, manual pentru învățătorii școlilor populare române, întocmit după plan, de Ioan Tuduceșcu, învățător în Lipova. Ediția a III. Prețul unui exemplar: 30 cruceri.

O nouă carte folositoare. Sub titlul: „Amicul Poporului, îndreptător în cauze administrative și judecătorești pentru poporul român, de Titu Vuculescu, pretor, a apărut tocmai acum în tipografia „Tribunei Poporului“ în Arad o carte în adevăr folositoare pentru popor. Ea se estinde pe 148 pagini, în format 8° mare, cu un tipar frumos și bine îngrijit, broșată elegant și scrisă într'un limbajiu la înțelesul poporului. Cuprinsul pe scurt al bogatului material al cărții este următorul:

I. Agricultură. — II. Ape (mori de navigare, broduri, plute). — III. Boalele și strarca vitelor. — IV. Cauze comunale. V. Drumuri și vama. — VI. Finanțe. VII. Industrie. — VIII. Judecătoria. IX. Matriculele de stat. — X. Militari. XI. Mine (Ocnărit). — XII. Moștenire. — XIII. Ordinea publică (Ajutor la nenorociri, cetera puștilor din altă țeară, Apa de ajutorarea săracilor, Adunări publice, cetera cu zăloage, Boalele epidemice, B. Curățirea cosurilor (hornuri), Curățirea țelor, Calea ferată, Cetățenia de stat, cortarea, Edificări, Instruarea în joc, lușini (descoperiri), Legea de presă, Luș găsite, Măsurarea bucatelor, Monumente istorice, Ospătării. Plata medicului, P. (Tergari), Poștă, Privilegii (Patente), P. contra focului, Societăți (bănci, case păstrare), Site de aramă, Sdrante, Sdrant de bucată, Istanțieri, Școală secretă, nerea cănilor, Trecerea în altă țeară, T. grafic, Vânzarea bureților, Vânzarea puști și prav de puscă, Veninuri). — X. Orfanale. — XV. Păduri. — XVI. Pa XVII. Religione. — XVIII. coală — X. Sănătatea publică. — XX. Servitori. XXI. Vênat.

Ori-că daraveri, pe cari popole are aproape zilnic atât cu direcțiile administrative, cât și cu judecătoriiile din patrie, cărturarii din popor le află în cartea aceasta tot la un loc, bine lămurite și spuse limbă populară și înțeleasă de toți.

Prețul acestei cărți folositoare este numai 1 coroană (50 cruceri) și se poate comanda atât la arad în M.-Pécska, cât și la administrațiunea „Tribunei Poporului“.

„Drepturile, datorințele și responsabilitatea membrilor de direcțiune“, de Alfred Kormos, trad. de Constantin Pop, funcționar la „Albina“. Carte foarte importantă pentru membrii de direcțiunea tuturor institutelor de băni și a ori-căror societăți pe ad Costă 1 fl. 50.

A apărut în tipografia
noastră și se află de vânzare

la

Administrația „Tribunei Poporului“

sub numirea

„AMICUL POPORULUI“

„îndreptător în cauze administrative și judecătorești pentru poporul român“

de TITU VUCULESCU pretor,

cu prețul de 50 cr. plus 5 cr. porto postal.

O carte în adevăr folositoare pentru popor care cuprinde sfaturi și învățături de foarte mare folos pentru toate trebile și trebuințele poporului.

Administrația

„Tribunei Poporului“

Calindarul nostru

pe anul visect 1900

ca prim călimdar scos în tipografia noastră

a apărut tocmai acum

cu ilustrațiuni, cu un bogat și variat cuprins literar.

Prețul 30 cr.

plus 5 cr. porto postal.

Doritorii de a și-l procura sunt rugați

a se adresa la

Administrația „Tribunei Poporului“

La comande mai mari de 10 exemplare

dăm 20% rabat.

ADMINISTRAȚIA

„Tribunei Poporului“.